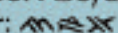

EL TREN QUE ANAVA A LA MAR

Autora: Elisabet Abeyà
Il·lustrador:

Hi va haver un temps en què molts de mallorquins morien sense haver vist la mar...

L'amo en Francesc Nebot, un serverí de 90 anys i busques, que cada any caminava un parell de quilòmetres de Marxa pel Tren, ens explicava que al començament del segle XX va anar a Cala Rajada per començar a construir les vies que havien de fer arribar el tren de Llevant fins al port d'aquesta localitat. Però no es començà mai la feina. Interessos particulars de banda, en bona part el tren va morir per aquesta raó: perquè no arribava a la mar. L'any 1977 un tren va fer el darrer trajecte des d'Artà a Palma, i encara no ha tornat. Llavors, el ferrocarril mallorquí estava morint d'inanició per manca d'inversions. Per no arribar a la costa, als hotels, el tren va perdre la darrera oportunitat de sobreviure que, amb tota seguretat, li hauria donat el boom turístic.

L'estiu del 98 un grup de joves van aconseguir aixoplugar artistes, intel·lectuals, polítics, ecologistes, músics..., sota el lema "Volem el tren de Llevant!". Des de llavors, un pic cada any, centenars de mallorquins d'arreu sortiren a caminar massivament per les antigues vies abandonades. En acabar, un poble de l'antic recorregut acollia una festa per reivindicar el retorn del tren. La del 2004 es va celebrar al poliesportiu de Capdepera, que per un dia es va convertir en l'estació de l'Esperança. No la perdem. Veure el nostre desig acomplert en aquest conte tendre i meravellós és una bella manera de somniar..., i de tornar a posar els peus a terra per no perdre el batec de la realitat: **Per ser com Europa ens falten 300 km de vies; per ser com la Península, ens en falten 200.**

Al començament del segle XX, amb 250 quilòmetres de vies, el tren va arribar a tots els indrets de Mallorca..., a tots menys a la mar. Els mallorquins del començament del segle XXI segur que acabaran la feina.

El tren ha d'arribar!

Organització de la marxa pel tren de Llevant

EL TREN QUE ANAVA A LA MAR

Autora: Elisabet Abeyà

Il·lustrador:

Edita: Organització de la marxa pel tren de Llevant

Disseny i maquetació: Inreves SLL

www.inreves.com · info@inreves.com

© Text original: Elisabet Abeyà

© Il·lustracions:

Impressió: Planogràfica Balear SL

Filmació: FCS

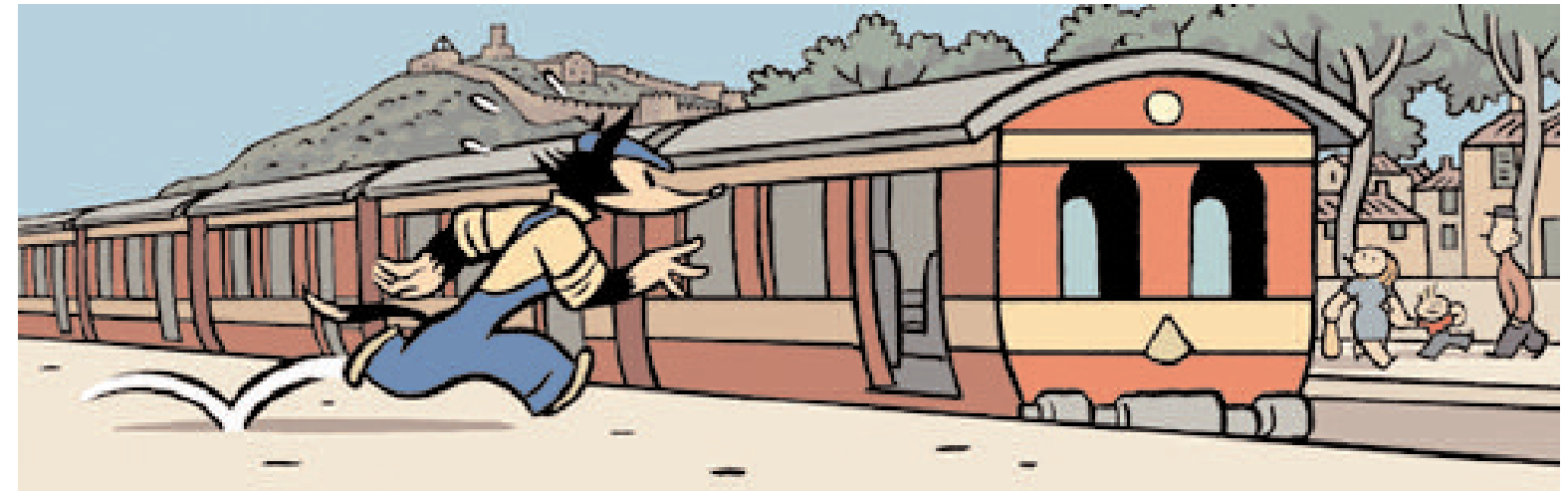
Depòsit legal: PM 713-2005

ISBN: 84-934294-0-6

Primera edició: març de 2005

Imprès en paper reciclat

***Per a tota la gent del Llevant de Mallorca,
amb el desig que algun dia
pugui anar-los a veure amb tren.***

Vet aquí que una vegada hi havia un tren petitó que tenia vuit vagons. Estava aturat a l'estació d'un poble ni petit ni gran. El poble era enmig d'una illa, ni petita ni grossa. Per l'estació hi havia algunes persones i també alguns animals que caminaven amunt i avall, però ningú no es fixava en el tren. I ell esperava pacientment, atent a les ordres del cap d'estació. Amb aquestes va arribar un Llop. Com si tengués molta de pressa, se'n va anar ben decidit cap al primer vagó. Hi va pujar d'un bot i es va asseure còmodament amb les cames ben estirades cap al seient del davant i el colze repenjat a la finestra.

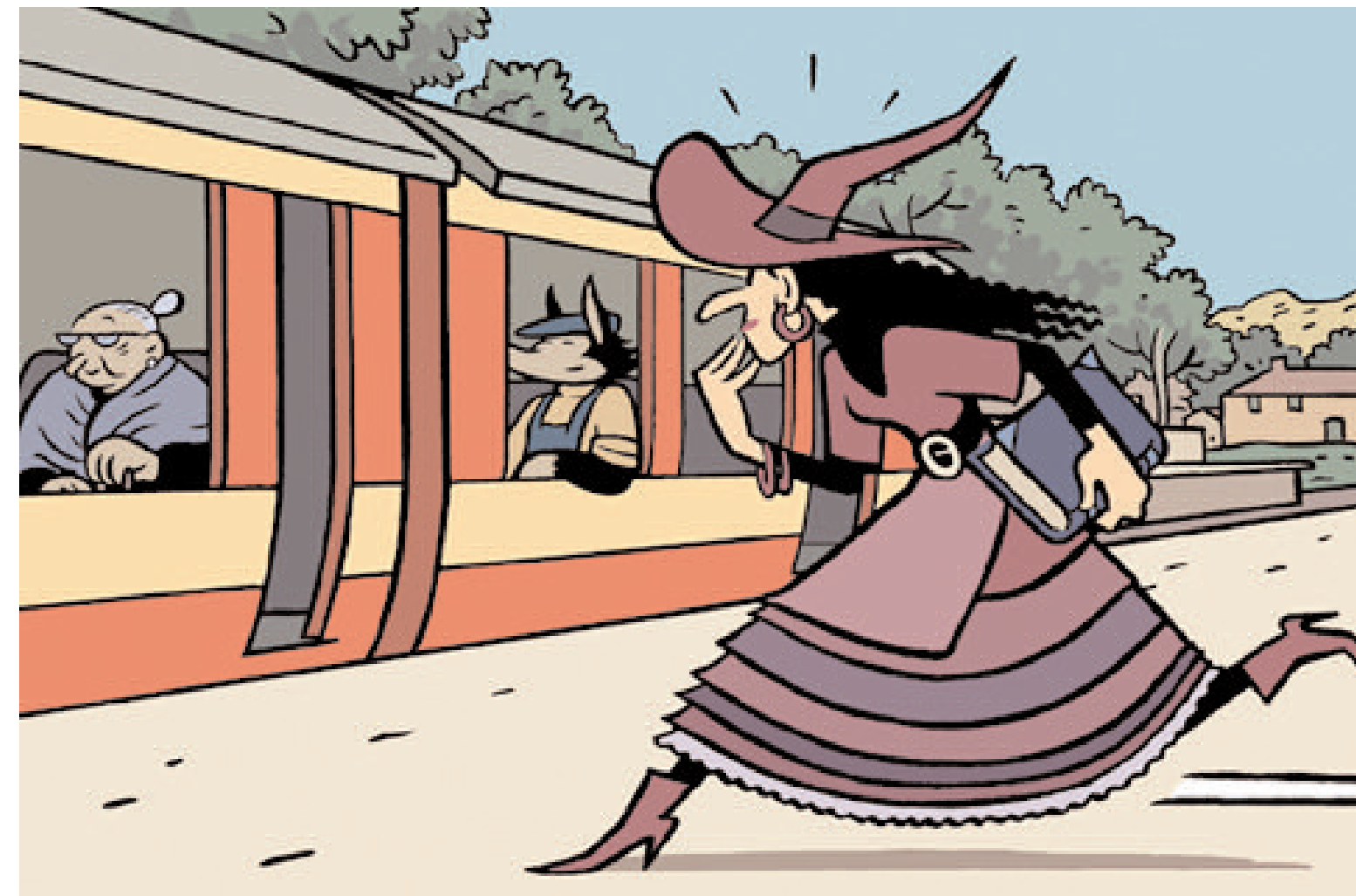
Al cap d'un poc va arribar una laia, que caminava peu rossec, peu rossec, amb l'ajuda d'un gaiato. Es va acostar cap al primer vagó i, quan anava a pujar-hi, va veure el Llop. La laia va pensar:

- Potser és el llop que es volia menjar na Caputxeta Vermella.
- O potser és aquell llop que es va menjar les cabretes.
- O potser és aquell llop que es volia menjar els tres porquets.
- Per si de cas, pujaré a un altre vagó.

I així va ser com la laia se'n va anar cap al segon vagó, per fer el viatge més tranquil·lament i no haver de passar pena.

Al cap d'un poc va arribar una Bruixa, ben mudada amb les seves set faldilles i el seu capell punxegut. Duia un llibre d'encantaments davall el braç. Va veure els dos primers vagons ocupats i, sense pensar-s'ho gens ni una mica, va pujar al tercer vagó. Volia estar tota sola per poder llegir una estona sense que ningú la destorbàs.

Després va arribar n'Espardenyeta, amb aquell posat de polissona que feia, i va pujar al quart vagó. Es va quedar mirant per la finestra per veure si arribava el rei i mentrestant anava cavil·lant a veure quina una en podia fer.

Amb passes ràpides va arribar la Rateta, aquella rateta que agranava l'escaleta i es va trobar un dobleret. Duia un llaç molt gros a la coa. Va pujar al cinquè vagó, es va asseure devora una finestra i va deixar la coa penjant per defora per fer lluir el seu llaç. Somniava si aquesta vegada passaria un pretendent que l'estimàs de debò.

Després va arribar en Trompetet. Era tan petit que ningú no hi va reparar. Es va enfilar al sisè vagó perquè va veure que no hi havia ningú. D'ençà que se l'havia empassolat el bou, estava sempre molt temorós per si qualcú el trepitjava o li feia mal, ni que fos sense voler.

Tira-tira, a poc a poquet, va arribar n'Aladí. Duia la llàntia meravellosa a la butxaca i de tant en tant la tocava, part defora els calçons, per comprovar que encara hi era. Anava capficat amb els seus pensaments i, amb aires de príncep, va pujar al setè vagó.

Lavors va arribar un jovenet molt content. Era en Toni Garriguel·lo, que era feliç d'ençà que s'havia pogut desfer de la bruixa. Anava xiulant una cançó de moda i mirava a totes bandes per si veia algun conegut. Es va enfilar al darrer vagó.

Just en aquell moment el cap d'estació va donar al tren l'ordre de partir. Es va sentir:

– Xucuxucuxucuxuc!

el trenet va partir camps enllà, sempre amb les rodes ben encaixades a les vies. Va travessar camins i boscos, i les rodalies d'algun poble petit. Els ocupants de tots els vagonats viatjaven tranquils, bressolats pel suau trecatrec del tren. Però de cop, sense cap avís previ, tots els vagonats es van cobrir de fosca, tothom va deixar de veure-hi: el tren havia entrat dins un túnel. Tots els passatgers varen contenir l'alè mentre va durar la foscor, i quan el tren va sortir del túnel i la llum va tornar a banyar tots els vagonats, tots els personatges varen amollar suaument l'alè. Amb aquell alè, a cadascú se li va escapar una lletra del seu nom:

- Al Llop se li va escapar la **LL**.
- A la Iaia, una bonica **I**.
- A la Bruixa, una **B** punxeguda.
- A n'Espardenyeta, una **E** estilitzada.
- A la Rateta, una **R** amb un llaç.
- A en Trompetet, una **T** petitona com ell.
- A n'Aladí, una **A** amb forma de llàntia.
- I en Toni Garriguel·lo va deixar anar una **T** molt robusta.

Totes aquelles lletres varen sortir per les finestres obertes dels vagonats i varen anar dansant suaument pel cel com niguls de cotó. Al cap d'una estoneta s'havien ajuntat i havien format entre totes una bella paraula que va acompanyar el tren durant el seu trajecte: **LLIBERTAT**.

El tren havia arribat prop de la mar i es va aturar, perquè s'acabaven les vies abans d'arribar a l'arena. Allà, tots els personatges varen davallar a contemplar de prop la mar i aquell nigul de llebres que els acompanyava.

El més decidit fou en Trompetet, que se'n va anar corrents a jugar dins l'aigua. Més a poc a poc hi anaren n'Espardenyeta i en Toni Garriguel·lo.

N'Aladí, abans d'anar-se a banyar, va fer un clotet dins l'arena per amagar la seva llàntia i hi va posar la roba al damunt.

La iaia, peu rossec, peu rossec, va anar fins a la vorera i, amb gaiato i tot, va caminar amunt i avall amb els peus descalços.

La Rateta es va posar a prendre el sol, per posar-se un poc morena i estar encara més bonica.

El Llop va triar una bona ombra davall un pi i es va asseure a contemplar el paisatge. No li agradava banyar-se i després quedar amb els pèls tots molls.

I la Bruixa va fer voltes pertot, per anar mirant el que feia cadascú.

Al cap d'una estona, quan el tren va estar preparat per partir, amb la locomotora encarada cap a terra endins, va amollar un xiulet per avisar els passatgers que hi volguessin pujar. Tots varen recollir la seva roba i les seves coses i varen córrer cap al tren. Tots anaven més confiats que al viatge d'anada i no es varen preocupar de si el vagó era buit o ple. El cas és que, sense haver-s'ho proposat, es trobaren tots junts al primer vagó.

En Trompetet va seure devora la Rateta, potser perquè eren els més petits.

N'Espardenyeta va seure devora en Toni Garriguel·lo, perquè s'havien fet amics a la platja.

N'Aladí va seure devora la Iaia perquè va trobar que no feia cara de voler-li prendre la llàntia.

I la Bruixa va seure devora el Llop, ben segura que els seus poders no podien fallar-li ni amb aquella bèstia.

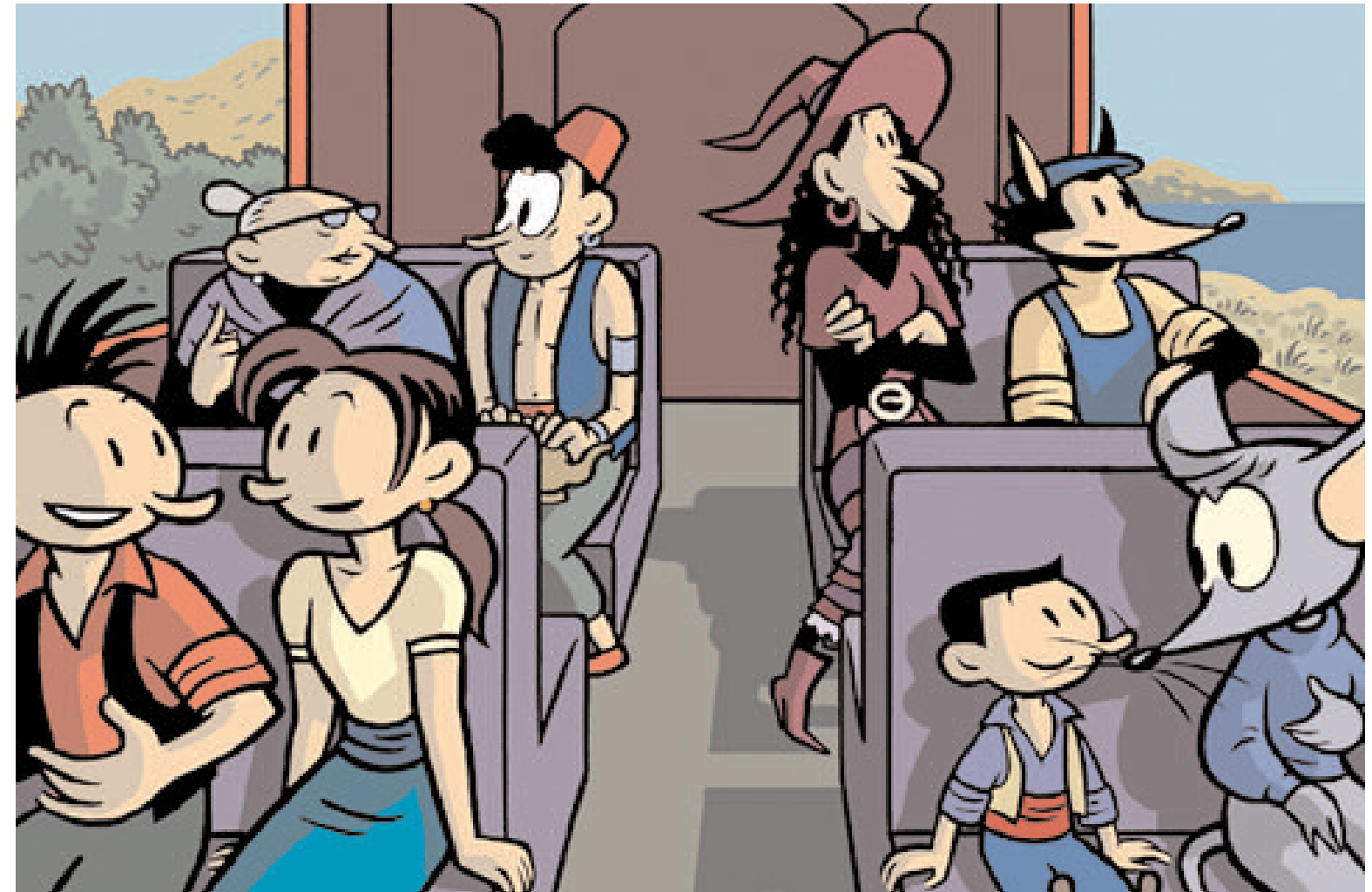
Els altres vagons es varen anar omplint de gent: set nanets que venien de treballar, un rei i una reina amb el seu seguici, n'Estel d'Or tota mudada, un gegant, l'aneguet lleig, la Bella Dorment ben desperta, una fada amb vareta màgica i tot...

Quan tots estaren ben asseguts, el tren va emprendre el seu camí de tornada: Xucuxucuxuc!
Piiip! I tots els viatgers respiraven tranquils bressolats per aquell trecatrec suau.
Fins que va arribar de nou el túnel. Tots varen contenir l'alè fins que en varen haver sortit. I llavors, per les finestres obertes es varen escapar els seus sospirs, amb algunes lletres que també formaren belles paraules.
Des d'aquell dia, tothom que viatja amb aquell tren aixeca de tant en tant el ulls enlaire per si poden llegir al cel paraules que els ajudin a somiar i a ser feliços.

I conte contat, conte acabat,
que els vostres desitjos es facin realitat.

Elisabet Abeyà. Juliol 2004.

Anar en tren és...

Anar a un altre ritme
Conèixer nous paisatges
Descansar
Divertir
Fer amics
Interessant
Llibertat
Respectar el medi ambient
Sorprenent

Ajuntament d'Artà

Ajuntament de Capdepera

Ajuntament de Sant Llorenç

Ajuntament de Manacor

Ajuntament de Petra

AJUNTAMENT DE
VILAFRANCA DE BONANY

Ajuntament de Sineu

Ajuntament de Banyola

Consell de
Mallorca

VolEm tRen LLevAnt

www.mallorcaweb.net/trensi